

Doei Dré, je was een topper! **60** IN SECONDEN

'Gezocht: één handig jongetje', grapte mijn moeder vroeger vaak als ik weer eens ergens mee liep te prutsen en het maar niet voor elkaar kreeg. En ze had gelijk: want hoewel ik nu in zekere zin óók mijn geld verdien met mijn handen, is er aan mij bepaald geen goede timmerman, loodgieter, monteur etc. etc. verloren gegaan. Waar mijn vader als klein jongetje al een buitenboordmotorje maakte van een ouwe wekker, heeft techniek mij nooit echt kunnen boeien. Van smerige handen hield ik ook al niet, dus als er iets geknutseld moest worden met verf of papier-maché stond ik binnen de kortste keren bij de kraan om ze te wassen. En hoe vaak mijn vader bij het plakken van een fietsband wel niet gezegd heeft: 'Kom er even bij staan, dan kun je het de volgende keer zelf...'

Op een gegeven moment ga je zo iets ook een beetje cultiveren. Dus elke keer als iemand een opmerking maakte over mijn geklungel, counterde ik zelf al lachend met: 'Tja, twee linkerhanden hè, en ze staan nog verkeerd ook!' Het zal dan ook niemand verbazen dat op het voortgezet onderwijs handvaardigheid - zoals dat toen nog heette - mijn minst favoriete vak was. Ik vond het zelfs nóg erger dan tekenen en wiskunde. Maar bij handvaardigheid was er wel één lichtpuntje: een goedmoedige, altijd vrolijke onderwijsassistent genaamd Willem van Dok. Hij was een echte handige Harry, maar omdat ik hem sprekend vond lijken op André Hazes was het vanaf vrijwel het eerste moment bij elke les: 'Hé Dré, hoe is het ermee?' Hij heeft me door heel wat lastige uurlijes heen geholpen, als ik weer eens met het zweet in de handen zat. Later, toen ik al lang en breed van school was en hem af en toe in de wandeling tegenkwam, hield ik mijn standaardbegroeting in stand. Of we zwaaiden even als ik langs zijn huis in de Asterstraat fietste. Maar dat is nu helaas voorbij, want op 4 april overleed hij. Dus zeg ik vanaf deze plek nog een laatste maal: 'Doei Dré, je was een topper!'

Paul Gutter
p.gutter@mediahuis.nl

Gordon heropent koffiezaak in Blaricum: 'Prachtig cadeau'

Blaricum ■ De koffiezaak Blushing van Gordon komt terug in Blaricum. Gordon sloot zijn horecazaak aan de Huizerweg eind september 2022. Personeelstekort zou toen de reden voor de sluiting zijn. Het oude pand van Blushing is inmiddels afgebroken vanwege de uitbreiding van Albert Heijn.

Het nieuwe Blushing opent naar verwachting op 1 juli in een boerderij aan de Torenlaan waar nu een wijnhandel gevestigd is. Die wijnhandel blijft er ook zitten.

Gordon heeft ook in Amsterdam een vestiging van Blushing. Op zijn Instagram laat Gordon weten dat hij veel zin heeft om terug te keren naar Blaricum. 'Ik kan niet wachten om alle oude bekende gasten weer te mogen ontvangen. Ik heb destijds met pijn in mijn hart afscheid moeten nemen van mijn eerste zaak. Zoals is nooit leuk. Dat mij nu de kans wordt geboden om het dorp wederom te voorzien van goede koffie en lekker en gezond eten, zie ik als een prachtig, mooi positief cadeau'.

COLOFON De Gooi- en Eemlander

Hoofredacteur:
Corine de Vries, Jan 't Hart (adjunct) en Gerben van 't Hek (adjunct)

Secretariaat:
redactiesecretariaat@mediahuis.nl

Hoofdkantoor:
Mediahuis Nederland B.V.
Basisweg 30, 1043 AP Amsterdam
088-8242222

Redactiechef: Rens Muller

Regiokantoor:
Seinstraat 28, 1223 DA Hilversum
035 - 6477000,
redactie@gooieneemlander.nl

Online:
Website gooieneemlander.nl
Twitter @gooieneemlander
facebook.com/gooieneemlander

Raad voor de Journalistiek:
De Gooi- en Eemlander volgt de leidraad van de Raad voor de Journalistiek. Ga naar: rvdj.nl

Vragen van abonnees:
Voor bezorgklachten of vragen over abonnement: mijn.gooieneemlander.nl of bel Klantenservice, 088 - 8241111 of maak gebruik van onze WhatsApp-service op 035-6477100.

Openingstijden:
Werkdagen: 08.00 - 17.00 uur
Zaterdag: 08.00 - 11.00 uur

Adverteren:
samenwerken@mediahuis.nl
Familieberichten:
familieberichten@mediahuis.nl
Rubriekadvertenties:
speurders.nl

Rechtenvoorbehoud:
Alle rechten t.a.v. deze uitgave worden uitdrukkelijk voorbehouden en berusten bij Mediahuis Nederland B.V. Op het gebruik van deze uitgave is het bepaalde in de algemene gebruiksvoorwaarden van Mediahuis Nederland van toepassing: mediahuis.nl/gebruiksvoorwaarden.
© 2024 Mediahuis Nederland B.V.

REPORTAGE Nesten beklimmen in Lage Vuursche

Ondergeschetten worden tijdens ringen van raven

Het gaat goed met de raven in Nederland. Ooit volledig uit Nederland verdwenen door vervolging met als voornaamste motief bijgeloof - hij zou een lijkenpikker zijn, een voorbode van de dood en verspreider van dodelijke ziektes - maar inmiddels zit de raaf weer flink in de lift. Ravenkenner Hans de Vos Burchart vertelt het terwijl hij geroutineerd twee jonge raafjes ringt. Het stel is er vroeg bij, ze zijn het tweede nest van Nederland dat dit jaar van ringen wordt voorzien.

Eric Lorier
e.lorier@mediahuis.nl

Lage Vuursche ■ Kraa kraa kraa! Zodra klimmer Martijn Boonman halverwege de boom is melden twee volwassen raven zich in het luchtruim. Ze cirkelen luid kraszend rond en houden scherp in de gaten wat die man van plan is in die boom waar bovenin twee ravenkuikens in hun nest zitten. Dichterbij komen doen pa en ma raaf niet. „Raven vallen niet aan”, weet Hans de Vos Burchart uit ervaring. „Het enige dat ze wel eens doen is dat ze vanuit de boom eraast takjes naar de klimmer gooien. Ja, het zijn slimme beesten. Ik ben er ook van overtuigd dat ze me na al die jaren herkennen als ik weer bij een nest kom.”

We staan onder een boom vlakbij Lage Vuursche. Zwaar geheim is de precieze plek niet, maar uit principe worden locaties niet gedeeld.

Terwijl Boonman naar het nest boven in de boom klimt, spreidt De Vos Burchart beneden op de grond een doek uit, opent zijn koffer en legt alles wat hij het komende uur nodig gaat hebben alvast klaar.

Nietsvermoedend

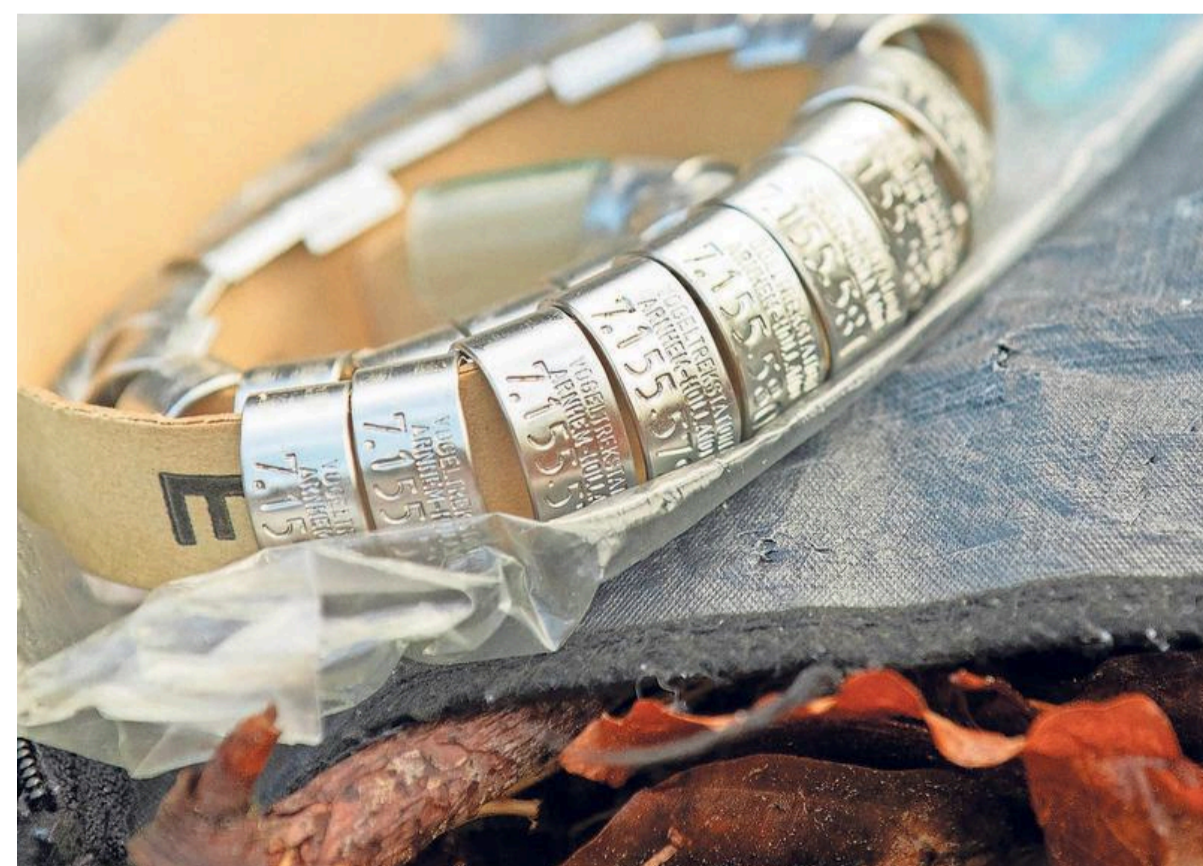
Een weegschaal, een verzameling ringen, een meetstok, in folie verpakte wattenstaafjes voor swabs om vogelgriep te detecteren, het hele assortiment. „De swab gaat oraal en rectaal”, belooft De Vos Burchart. Ja, de twee jonge raven die op dat moment nog nietsvermoedend een meter of 25 hoger in hun nest zitten staat een 'full treatment' te wachten. Het is pas begin april maar raven zijn er altijd vroeg bij. „Ze leggen al in februari, half maart komen de eieren al uit.”

Dat er een ravenest in Lage Vuursche is, is best bijzonder. Er zijn in totaal maar een dikke duizend raven in Nederland en zo'n 150 broedparen, vooral op de Velu-

we en de Utrechtse Heuvelrug. „Maar het gaat goed, sinds de jaren 90 groeit de populatie met vijf procent per jaar”, vertelt ringer annex voorzitter en oprichter van de Ravenwerkgroep Nederland De Vos Burchart. De twee die hij nu onder handen krijgt zijn weer een kleine bijdrage aan de groei van dit jaar. Dat het er twee zijn weet hij omdat hij vorige week al met een verrekijker heeft staan turen. „Ik zag twee koppies. Het zouden er ook nog drie kunnen zijn, maar ik denk twee.”

Wegen en meten

Dat klopt, blijkt even later als De Vos Burchart de tas opent die klimmer Boonman aan een touw naar beneden heeft laten zakken. „Twee stuks. Net zo veel als vorig jaar in dit nest”, constateert hij. „Twee of drie per nest is ook normaal.” Na het wegen en meten concludeert hij dat er twee dagen leeftijdsverschil tussen de twee kuikens zit. „Ze zijn 32 en 30 dagen oud”, stelt

Hans de Vos Burchart heeft de ringen al klaar liggen.

De ring gaat om de poot van een jonge raaf.

FOTO'S CASPAR HURDEMAN

De Vos Burchart op basis van grootte en gewicht. Voor het beeld: de jonge raafjes zijn ongeveer zo groot als een flinke kraai. Het ravenstel uit de Lage Vuursche nestelt al drie jaar op deze plek in Lage Vuursche. „Daarvoor zaten ze bij paleis Soestdijk, en daarvoor bij Ewijkshoeve. We denken tenminste dat het hetzelfde stel is. Het is in elk geval binnen hetzelfde territorium. Ravennesten zitten altijd een kilometer of zes uit elkaar, je kan de cirkels op de kaart uittekenen. We gaan hierna naar Leusden, dat was vorig jaar nog een witte vlek op de kaart waarvan we al dachten: daar is nog plek.”

'Operatietafel'

De eerste jonge raaf ligt ondertussen al op de geïmproviseerde 'operatietafel'. De Vos Burchart meet en weegt en meldt de resultaten die door een ander worden genoteerd. Twee ringen gaan om de ravenpooten, een plastic kleuring om de ene en een roestvrijstaal om de andere. De lengte van de vleugel wordt gemeten, de veren gecheckt, de klauw met scherpe nagels gaat langs de meetlat en dan wordt het wattenstaafje uit zijn verpakking gehaald voor de DNA-swab.

Ondertussen heeft het raafje al flink wraak genomen. De Vos Burchart is compleet ondergeschetten, en er komt verrassend veel poep uit één raafje. „En het stinkt ook behoorlijk, hij had flink gegeten! Maar ik ben het gewend.” Met een oude handdoek veegt hij de ergste klodders weg. „Na een dagje ringen gaat alles in de was.”

Raaf nummer 1 blijkt een stuk zwaarder dan raaf nummer 2. Waar

„Ik zag twee koppies. Het zouden er ook nog drie kunnen zijn, maar ik denk twee

„Het zijn slimme beesten. Ik ben er ook van overtuigd dat ze me na al die jaren herkennen

Klimmer Martijn Boonman op weg naar het nest.

FOTO CASPAR HURDEMAN

de eerste bijna op de kilo zit haalt de ander net de 860 gram. Nummer 2 heeft ook een hongermalje, wijst De Vos Burchart. „Dat is die lichte streep dwars op de veren. Dat heeft te maken met tijdelijk voedseltekort. Maar niks zorgelijks. Ze zien er allebei gezond uit. Een paar krasjes op hun veren, maar dat zal broer of zus wel gedaan hebben.” Hij schat de raven op een maand oud. Zover zijn ze nu nog niet. De

twee gaan de tas weer in, klimmer Martijn Boonman die nog steeds bovenin de boom geduldig zit te wachten haalt het touw weer op en plant het ravenduo weer in hun nest. „Het nest zag er goed uit”, vertelt Martijn Boonman als hij weer beneden staat. „Mooi bedekt met plukken schapenwol.” De twee kunnen nog een week of drie van hun gestoffeerde nest genieten, dan vliegen ze uit.